

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Három hónapra	3 "
Egy óra	1 "
Egyes szám 4 kr.	

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvnyomdája Nagybecskerek, Ur-
utca 276. sz., hová az
előfizetések és a lap szét-
küldésére vonatkozó felszó-
lamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A béke biztosítva van.

Nagybecskerek, július 20.

Szapáry gróf miniszterelnök mondta ki néhány nap előtt e szavakat. Ezen, egy interviu alkalmával mondott szó, miután az, a kitől ered, Európa politikai életében nagyon is latba eső befolyást képvisel, nem fogja elmulasztani, mindenkit, ki az újabb kabinetváltások folytán bármiképen is a békés állapot felforgatásáról tartott, megnyugtani. És ha körültekintünk a mérvadó államok legújabb politikai vezérelvei között, nemkülömben megfigyeljük azon rugókat, melyek a politikai életet mai nap mozgásban tartják, teljesen meggyőződhetünk arról, hogy kormányelnökünk ezen nyilatkozata, nem üres szó, nem optimistikus áttató szer, nem határozott formába öltöztetett óhaj, hanem a tényleges állapotnak teljesen megfelelő.

A béke biztosítva van.

Olaszország, mely mint a sötét látnokok mindig állították, a hármasszövetség Achilles sarka, mert az intéző kormányférjak, minden jó hajlamuk daczára, nem leendnek képesek, az országot a hármasszövetségnek megtartani, ezen feltevést fényesen megcáfolta. Mert már két ízben bebizonyította, hogy alakuljon is belső kormányzata bármiképen a pártköve-

telményeknek megfelelően, azért hiven ragaszkodik a hármasszövetséghez és az iránta vállalt kötelezettségeket, mindenkoron önfeláldozással kész teljesíteni.

Angolország kormányválság előtt áll. A „Gladstone kormány“, mely a hatalmas premier első bukása után már a történelmi tények közé soroztatott, a most megejtett választási győzelmek folytán bizonyos. De bármiképen alakuljon is az által Anglia kormányzati belpolitikája, nem hinnők, hogy a külügyi politikában a hármasszövetségre nézve ártalmas áramlat fog inauguráltatni. Mert, a mitől oly sokan tartanak, hogy t. i. Anglia csatlakozni fog Franciaországhoz, — az szerintünk merő agyrém. A kik ezt állítják, elfelejtik a francia-orosz barátságot, melybe a boulevardpolitika Franciaországot belovagolta. Sem Németország érdekei és különösen gyarmatpolitikája, sem Olaszországé, sem a mi érdekeink az angolokéval össze nem ütköznek, de sőt azokétól egészen elkülönített sphaerot képvisel. Az orosz pedig Anglia természetellenes ellenlábas. Anglia tudja azt, hogy az orosz politika százados célpontja India. Oda halad, oda törekszik, az a hesperidák álmája, melyet le akar tépni Albion életfájáról. És bár mennyire is palástoltassék ez Oroszország által, bármennyire vonuljon is ezen kérdés háttérbe és veszít-

sen aktualitásából, azt Anglia nagyon jól tudja, hogy csak az alkalmat lesi hatalmas ellenlábas, hogy állami és gazdasági életén ezen halálos sebet ejtse. Ezért nem is képzelhetünk ma angol-orosz barátságot. És hogy a francia „revanch enthusiasm“ nem leend képes Anglia és Oroszország között a kapcsolatot létesíteni, az az angol nemzet sokkal praktikusabb és higadtabb megfontolásával szemben bizonyos. Anglia soha sem küzdött merő idealokért, hanem mindig csak vitális érdekekért. Ezért hisszük, hogy még a „Gladstone kormány“ sem fog elődjétől eltérő külpolitikát üzni. Anglia érdekei a hármasszövetség által nem sértetnek, sőt nem is érintetnek. Es ezért biztosra vesszük, hogy Anglia eddigi rokonszenves neutralitását ezentul is meg fogja tartani.

Franciaország és Oroszország pedig az európai békét nemcsak ma, de hosszú, hosszú évek során által nem zavarhatják meg. Franciaország Orosz barátsága merő chymára, mert abból semmi haszna nincs és nem lehet; mert maga is jól tudja, hogy a barátság nem őszinte. De meg azt is tudja jól Franciaország, hogy Oroszország hozzá erőben nem méltó szövetségtárs. Tudja, de nem akarja beváltani. Igaz, hogy Oroszország óriási nyers erő felett rendelkezik. De hála a kulturá-

A „TORONTÁL“ TÁRCZÁJA.

Utra!

— A „Torontál“ eredeti tárczája. —

Mikor a vendéglőkben a kukorica meg a töltött paprika a legkapósabb étel, mikor a szalmaözegek távol mulató feleségeik egészségére annyit isznak, hogy egészségük vagy legalább is egyenességük komolyan veszélyben forog, mikor baráti körben a legrégebb adomákat kezdik felmelegíteni, holott az ujjaknak sem nevet már a publikum, mikor semmi sem tetszik az embereknek, mert a hőség kiől belőlük minden jobb érzést, — egy szóval, ugy július közepén az én elkisvárosiasodott szívemet is ellepi a vágy, elmenni innen messzire, magas hegyek alá, csevegő patakok mellé, a hol más emberek mulatnak és más adomákat mesélnek, a hol nincs hőség és sok egyéb baj, a mi itthon meg van.

El tehát innen, de hová? Ez utóbbi képezte mindig legkisebb gondomat. Nem szeretem azokat a kójutatókat, kik hónapokkal azelőtt megállapítják az uti tervet, megválasztják a vezetőjüket, kinek a társaság minden egyes tagja engedelmességgel tartozik s aztán utra indulnak, egy jól fegyelmezett csapat, mely sokat lát, de

keveset élvez és még kevesebbet tapasztal. Tisztelem a fegyelmet, de nem kérek belőle. Nem csinállok tervet: hány órát töltök itt vagy amott, melynek rabszolgája kellene lennem, reggel nem teszek fel megszámolhatatlan kilométereket és muzeumokat s így este nem mulasztottam, hanem visz a pillanatnyi benyomás, mint hab a halat.

Ezen persze mosolyognak a célutatos okos turisták. De édes istenem, hiszen egész életünket és életboldogságunkat felémlesztjük azzal, hogy előre kitűzött cél után rohanunk, miért ne volna tehát szabad cél nélkül maradnunk, mikor élvezetünkről, üdülésünkről van szó. Mikor a kofferem becsomagolva hever mellettem s én kiteritem magam előtt a térképemet, melynek tarka vonalain végig kalandozik tekintetem, el fog egy érzés, melyet sehogysem tudnék szavakba foglalni s melyet oda nem adnék a legrégebb turista bölcseségeért: előttem fekszik az a szép darab föld, a folyamok zognak, az erdők suttognak, a tavak szendén tekintenek felém, a városok tornyai mintha a távolból üdvözlőnének — s ez mind az enyém, látni és élvezni fogok belőle, a mennyi nekem tetszik . . .

Szegény apáink és nagyapáink bezzeg másképp gondolkodtak, mikor utazásról volt szó. Ez a szó magában foglalt terhet, ve-

szélyt, sok költséget és áldozatot — s ma, ragyognak szemeink, szívünk hangosabban dobog, az élet összes viszontagságai eltűnnek, mikor arról van szó: hogy utazunk. Vagyis az utazás ma már nem teher, hanem élvezet s a modern embernek majdnem életszükséglete.

Azt a választ hallom erre, hogy az utazás divat, sőt valóságos epidemia. Nos, hát ha az, akkor igen egészséges epidemia. Nemcsak azért, mert rendszeren a hegyek erősítő levegőjébe rándulunk nyáron, hanem főleg azért, mert kiragad a mindennapi életből, mely az embert bántja, mint az ólomszürke égbolt. Olyannak tekintem, mint a fegyverszünetet a létért való folytonos küzdelemben, mert az elfáradt, vagy elkeseredett kedélynek új életörömet, új bátorságot kölcsönöz.

Hiszem folytonos küzdelem az életünk. De nem nyílt harc a csatamezőn, melynek tarka képei és érdekes kalandjai a testet edzik, a lelket felvillanyozzák, hanem kicsinyes, titkos, nyomasztó küzdelem, mely ellankaszt és sokszor meguntatja az emberrel az életet is. Az egyiket üzleti gondok bántják, a másik nem talál előmenetelt, a harmadikat reménytelen szerelem gyötri, a negyediket megcsalták legszebb reményei — de mi az? füttyül a gőzös s derültebb

nak, melyet nem akar autokratikus államszervezetében meghonosítani, ezen nyers erőt nem tudja érvényesíteni és nem fogja érvényesíthetni még tán egy évszázadon keresztül. Nagy belrázkódásokon kell Oroszországnak még keresztülmennie, hogy bellelenségektől szabadultan, egész figyelmét és erejét a külpolitikára fordíthassa. Ez pedig biztosítja számunkra Oroszország részéről is a békét. Hogy a béke biztosítva van, azt legjobban mutatja azon konstantinápolyi orosz hír is, mely szerint a szultán szeptemberben Ferdinánd bolgár fejedelmet vendégül fogja látni magánál Konstantinápolyban. Oly hír ez, mely ha utóbb nem is valósulna meg, de mégis fontos signaturája a helyzetnek, mert hiszen még egy évvel ezelőtt egy ily hír keletkezése is már az európai béke megzavarásának tartatott volna. Nem bocsájtunk meg még egyéb szempontok kifejtésébe; hiszen a főbb körülményekből kitűnik, hogy csakugyan a béke korszakát éljük. És ha ez ma még nem is az a béke, mely az emberiség aranykorszakát fogja képezni, mert a mai hármasszövetség és a politikai helyzet által van mesterségesen teremtve, azért ezt is áldás-ként élvezzük és megnyugvással vesszük azt, hogy továbbra is biztosítva van.

F. B.

A tápei választás. Szegedről jelentik: A tápei képviselőválasztás határnapját már kitűzték augusztus ötödikére. A választás elé nagy érdeklődéssel néznek a pártok erősen szervezkednek, úgy, hogy ma még egyáltalán nem lehet tudni, melyik párt jelöltje kerül ki győztesen a mindenesetre érdekesnek ígérkező választási küzdelemből.

Az oláhok memoránduma. Aradról távirják az „E-s“-nek: Szathmáry alispán mindazon községi oláh előjárásági tagok ellen, kik Tribunában hazafiatlan nyilatkozatokat irtak alá, fegyelmi vizsgálatot rendelt el s hivataluktól fölfüggesztette

lesz az ég — a hivatás kicsinyes gondjait elfelejtjük, nem gondolunk többé a rossz nyelvű emberekkel s megbocsátunk azoknak, kik ellenünk vétnek.

Ezért hát utazzunk! Itt a nyár, csomagoljuk össze holminkat és gyerünk. Új világba jutunk, melyet annyi virág ékesít, hogy még az is, kinek itthon már a pezsgő sem ízlett, élvezettel iszik a csergedező forrás vizéből.

S még az is keljen utra, kit nem vonz az utazás romantikája. Mert akárki mit mond, sok még mindig a romanticizmus kint a nagy világban. Hányan találták meg életük párját holott nem kerestek egyebet mint szórakozást és friss levegőt! S mennyi kaland, csók és gyengéd kézssoritásról regélnek azok az írók, kik főleg az allaguti élmények szolgálatába állították tollukat. Mennyit hallottunk azokról, a kik kint idegen környezetben elfelejtették szívük keservét és meggyógyult kedélyvel tértek vissza.

A ki pedig mindezt nem hiszi, a ki az uton folyton panaszkodik milyen rosszak a szobák, kemény a hus, hideg a leves, szemtelen a pinczér — az pláne utazzék: ő tér vissza a legnagyobb nyereséggel, azzal a boldogító beismeréssel: Ej de szívem csak azt mondja jobb otthon.

B. L.

őket. A Világoson megjelenő oláh „Gazetta Economului“ izgató cikkei miatt, nem lévén kaucaziója, megszüntetett. A Mocsonyi család tagjai, a kik eddig úgy viselkedtek, mintha mérsékeltebb mederbe akarnak terelni a román rakoncziatlankodások ügyét, most háromszáz forinttal azoknak az adakozóknak a sorába léptek, a kik a brassói „Gazetta Transilvaniei“ gyűjtője szerint a következő czimen adakoznak: „Hozzájárulási iv a tordai, somlói és aradi fosztogatások és vadságok okozta károknak (!) helyreállítására.“ — Folyik a magyarországi honáruló oláhok ünneplése odakünn, Romániában is. A Romanulu szerint a bukaresti egyetemi hallgatók Lucaciú László dr. laczfalusi pap tiszteletére bankettet rendeztek az Union-szálló disztermében, a melyen a tanulókon kívül számos egyetemi tanár és képviselő vett részt. Az első felköszöntőt Orescu egyetemi rektor tartotta meg Károly királyért és Ferdinánd trónörökösért, mint a ki nem csak Románia, de az összes románok királya leendő. Gradisteanu Péter képviselő a román nép egységeért mondott tosztot, Lucaciú pedig a „rumunizmusért“ emelt poharat. A jelen voltak díszes albumot adtak át Lucaciúnak s midőn Bukarestből elindult, testületileg elkísérték a pályaudvarig. A bukaresti „Vointa Nationala“ is leírja a Lucaciú tiszteletére rendezett bankettet és azt mondja, hogy a bankett végével a „Desteptate romané.“ (Ébredj fel román!) című dal éneklése mellett az összes jelen voltak elmentek a „Vitéz Mihály vajda szobrához“. A kormányparti „Timpul“ minden megjegyzés nélkül közli a banketről szóló tudósítást s más helyen vastagabb betűkkel ezeket írja: „Ó Felsége a király és ő királyi fensége a trónörökös, a leberg-csernovicai vonalon tér vissza az országba, a nélkül, hogy Bécsben megállapodnék.“ — Érdekes az ujvidéki ellenzéki szerb lapok újabb magatartása a román agitációk kérdésében. Ezek ugyanis most a román memorándum mellett foglalnak állást, s az itteni románság panaszát „mindenben jogosultnak“ ismerik el. A „Zásztava“ ismertette az ismert memorándum egy részét, a közgazgatási szervezetről szóló törvény ellen érvel, s azt mondja, hogy ezt a törvényt is azért hozták, hogy a románokat a közszolgálatból kiszorítsák.

Arról, hogy az említett lap irányában a magyar állam törvényei ellen való izgatás miatt az eljárást folyamatba tették volna, még eddig nem kaptunk hírt Ujvidékről.

Az angol választások. A Reuter-ügynökség jelentése szerint Salisbury lordnak a királynőnél történt kihallgatása következtében a kabinet egyelőre nem fogja beadni lemondását a választások kedvesötlen kimenetele miatt. A miniszterek e jelentés szerint megjelennek az új parlamentben és megvárják, vajjon a parlament a választásfőirati vita folyamán valamely módosításnál, vagy valamely más rezolúciónál bizalmatlansági szavazatban részesíti-e a kabinetet.

A Mannlicher az oláh hadseregben. Az oláh kormány a steiri fegyvergyárral szerződést kötött 105.000 db. hat és fél milliméteres Mannlicher fegyver szállítása iránt. A 100.000 fegyver (5000 már szállítottnak) szállítására négy havi határidő köttetett ki. Együttal 52 millió töltést is rendelt az oláh hadügyminiszter és megkérte a cs. és kir. hadügyminisztert Bécsben, hogy adjon át neki a kincstári gyárakban készített puskaporból.

HIREK.

— Személyi hír. Rónay Jenő főispán ma este hosszabb hivatalos körútra indul.

— Nákó Kálmán gróf valóságos belső titkos tanácsos és a nagyszentmiklósi kerület országgyűlési képviselője, mint levelezőnk írja, Nagyszentmiklósról érkezett és e hó 25-éig választói között marad.

— A Steinbach-alapítvány. A következő fölhívás közzétételére kértünk föl: Igen tisztelt kartárs urak és hölgyek! Nem lesz ismeretlen a torontáli tanítószög előtt a délmagyarországi tanítóegylet nagybecsekreki fiókegyletének 1881. évben kifejtett ama buzgalma, melynek folytán Ngos Steinbach Antal kir. tanácsos urnak 25. évi jubileuma alkalmából, szeretett tanfelügyelőjének nevével alapítványt sikerült létesíteni. A „Steinbachalap“ akkori tőkéje kitett 822 trt 57 krt, mely összeg a torontálmezei tanítók 3 frtos tagsági díjából állott. Azóta ezen alap, legnagyobbbrás

Az első examen.

Irtá: Földes Géza.

Borzasztóan megizzadtam volt a legutolsó vizsgámon, mikor engem kérdeztek a tudós tanár urak; de ez csak olyan közönséges langy melegség volt ahhoz a vizsgámhoz képest, melyen nekem kellett examinálni s még pedig olyan dolgokat, miket én tanítottam.

Új állomásomat alighogy elfoglaltam, tündetőleg a tisztelt megboldogult elődöm érdemeit emlegette mindenki. Ha az utcán találkoztam egyik-másik korifeus bátyóval, a néhai dicséretével kezdte a diszkurzust.

— Hej, derék egy ember volt az! — sóhajtoztak. Azért viselt kemény kalapot, mert azzal könnyebb volt minket megsüvegegni!

Hanem mikor a tanítványai feleletéről beszéltek, az már egészen kétségbe ejtett. Hogyis ne, mikor még a szanta koldus fia is úgy kiabált, hogy majd bedugult tőle a tanfelügyelő ur füle.

Mi lesz velem, mi lesz velem! Hisz az én tanítványaim közül még az elnök ur fia se kiabált a kérdéseimre szerintem, elég szépen felelnek ugyan, de ha János bá, az iskolaszéki tag és falusbíró kezdi kérdezni, akkor bennök reked minden tudomány.

Magam pedig egészen elvesztettem a derék bátyók előtt a „posztót“. Hát biz az úgy történt, hogy Nagy János uram, az iskolaszéki tag és bíró ur, bejött egy hétfőn reggel az osztályunkba s alighogy köszöntünk egymásnak, megállok a saját fia előtt s azt kérdi tőle: „Ki fia vagy?“

A Pista gyerek pedig egész méltatlankodva azt felelte: „A kegyelmedé!“

— Ne te ne! az iskolába nekem nem így kell mondani. Csak ne felelj ügyesen, mert majd adok neked is, meg — tevé hozzá ő kigyelméhez illő enyelgéssel — a tanító uradnak is!

— Tyü! még csak az kellene, — gondoltam, de mondani nem mertem — hogy a nadrágszíjjal én is kikapjak.

— No fiacskám, vigyázz — figyelmeztetem a kis nebulót — ez az ur igaz, hogy otthon a te édes apád, de most felelj más-képpen. Mondjad a nevéz az édes apádnak.

— A Nagy Jánosé — felelt végre a fiu s már akkor bizonyosan ismerte az apja eszejárását, elkezdett torkaszakadtából ordítani.

— Kinek a szolgálatára? — kérdi tovább Nagy János uram.

— Senkinek! — szepegte a fiu.

— Mit, senkinek?! Huh te szamá, hát nem tanított meg téged a tanító ur erre sem! No, megtanítlak én mindjárt. Hát, mikor töled valaki azt kérdi: ki fia vagy? te azt mondod: a Nagy János bjró uramé, szolgálatjára kigyelmednek! — Értetted-e? Ugy bizony. Ezt így tanította a megboldogult kántor ur is. pedig ő csak tudta mi a tisztesség. Nyugodjék békével!

Haj, de nagy lett ezután a faluban a Nagy János uram respektusa. Egyébről sem beszéltek: Megadá „neki“, tanulhatott belőle!...

Én pedig kényszerítve voltam tisztelt megboldogult elődömet tanulmányozni, hogy lehessenek méltó utóda, mert... mert ha

ünnepélyrendezések, gyűjtések által tetemesen növekedett, úgy, hogy ma leszámítva a már kiadott 10 ösztöndíjt (404 frt) az alap készpénze 1373 frt 80 kr. Tekintettel arra, hogy a lefolyt 10 év alatt számos új harczossal növekedett a torontáli tanítók száma, kik ez alapítvány hozzájárulásához felszólítva még nem lettek, fiókegyeletünk f. év márczius hó 26-án tartott tavaszi rendes gyűlésén elhatározta, miszerint új tagok gyűjtésével Steinbachalapot gyarapítani fogja. Ha meggondoljuk, hogy ez által egyrészt tanfelügyelőnk iránti mély tiszteletünket s szeretetünket nyilvánítjuk és másrészt saját gyermekeinket segítjük — mert az alapítványi levél szerint az alap torontál-megyei tanítótagjainak gyermekeit segívezi évenként két 40—50 frtnyi ösztöndíjjal — bizonnyára örömmel léphet be minden torontáli tanító az alap tagjainak sorába. — A mi érdekünkben fekszik, hogy Steinbachalapot mentől nagyobbra emelkedjék! Segítsük, gyarapítsuk tehát az alapot, hisz ezáltal csak magunkon segítünk!! Önökhöz fordulunk tehát t. kartársak, — kik velünk együtt tagjai a torontáli tanítói karnak és mindannyi közkatonája szeretett főnökünknek — azon felszólítással, lépjenek be követve elődeink nemes példáját, a Steinbach-alap tagjai közé!! Tisztelt Kartársak! A tagsági díj, mely talán Önnek is egyszer jogot fog adni az alap igénybe vételéhez, egyszer s mindenkorra: három forint. Oly csekély összeg ez, melyet minden lelkes és főnökét, valamint kartársait szerető tanító minden bizonnyal könnyen nélkülözhet. Felkérjük tehát — ha netán becses hozzájárulásával Steinbachalapot tagjává lenni óhajt — bennünket becses szándékáról értesíteni és a tagsági díjt posta-utalványon alólírott egyetelnökéhez beküldeni szíveskedjék. Nagybecskerek, 1892. (a postabélyeg kelte). Kartársi üdvözléssel a nagybecskereki tan. fiókegyelet nevében: Baaden Károly, elnök. Dold István, m. titkár.

Eljegyzés. Kovács Imre, az Aranka társaság titkára és a nagyszentmiklósi fiatalok egyik kedvelt tagja a napokban eljegyezte Milhoffer Poldikát, özvegy Milhoffer Lipótné kedves leányát Pozsonyban.

A megyei főlevéltárnoki állás betöltéséről hozott tegnapi hírnök kiegészítésül, az igazságnak megfelelőleg közöljük még, hogy Lauka Gusztáv veterán író-

társunk, korára való tekintetből, a pályázattól már napokkal ezelőtt visszalépett.

Kolera nosztrasz Nagyikindán. A nagyikindai Bohn-fele téglagyárban — mint a „Felső Torontál“ írja — tegnapelőtt egy munkás gyanus és a kolera következtető tünetek között halt meg. A halotton a községi orvos kolera nosztraszt konstatait, ki arról a községnek jelentést tett. A községi orvos a téglagyárban, hol 10—12 család lakik együtt, gondos fertőtlenítést rendelt el. Ugyancsak tegnap d. e. egy Zarity Vita nevű községi rendőr betegedett meg a kolera nosztraszra következtető tünetek között.

Nákófalva ünnepe. A nákófalvi katolikus parochia alapításának százados évfordulója e hó 25-én lesz. Ekkor lesz száz éve, hogy Nákófalván installálták a róm. kath. lelkészt. Megemlítjük ez alkalommal, hogy Nákófalván eredetileg nem róm. kath., hanem protestánsok laktak, kik 1784-ben Orosházáról ide telepedtek. Azonban ezek, habár rendes községet alakítottak, még sem maradtak itt és aligegy évtized lefolyása után visszaköltöztek és helyüket német települők foglalták el, kik az uradalommal szerződéses viszonyba léptek. Az orosházi lutheránusok által épített templomot, paplakot a német települők megvették és 1792-ben jul. 25-én szentelték fel. Mint értesülünk, Nákófalva ez ünnepre nagy előkészületeket tesz.

Hűsítővel ellátott vasuti kocsik. Az amerikai Paczifik-vasuton több vaggont úgy rendeztek be, hogy hűsítő italokkal és fagyalattal is elláthatja magát a közönség, az ismeretes automata szerkezet által. A kocsiban levő egyik nyíláson, ha bedob egy pénzdarabot és a csap alá poharat tart (erről magának kell gondoskodni), kap hideg limonádét vagy málna-szörpöt; egy másik nyílásba vetett pénzdarabért pedig egy adag fagyalatt jelenik meg tálczán és kanállal.

A kard bajnoka. Espelette lovag, százados a spanyol hadseregben, nagyon lekötelve érezte magát, ha ma este nyolcz órakor X. száloda termében összemérhetné kardját egy kitünő vívóval. Espelette lovag még mindig győztes maradt, noha ezer frankot tűz ki legyőzőjének. Belépti díjak, stb. E felhívás már régen hangzik Franciaország különböző helyein, az utcaszarkokon, hirdalpokban s a ki esti nyolcz órakor a mondott helyen megjelenik, csakugyan ott találja Espelette lovagot, ki

mestere a kardnak és a legügyesebb vívók sem tudnak vele elbánni. A mult napokban Rochefortban nézték vivási mutatványait, hol az egyik este öt ellenfele akadt, mind ismert jó vívók. Egyetlen bökést sem kapott. Veszedelmesebb ellenfele akadt azonban a párisi spanyol követben, ki értesülvén, hogy a lovag spanyol századosnak czimezi magát, e czim viselésétől hatóságilag eltiltatta. Espelette 36—40 éves, szép ember s azt állítja, hogy eddig 800 ellenféllel állt szemben s most már egészen biztosnak érzi szében az ezer frankot.

Irodalom és művészet.

* Lukács Bélának, az ujonnan kinevezett kereskedelmi miniszternek sikerült arcképe és jellemrajza vezet be a „Magyar Gényusz“ 29. számát, mely fény és pompa tekintetében méltó folytatása a többinek. Megszoktuk már, hogy a „Magyar Gényusz“ minden száma hoz valami meglepetést s ebben nem is szűkölködik a legújabb szám sem. Sokan voltak kíváncsiak arra, milyennek lesznek az új pénzek s a „Magyar Gényusz“ szerkesztői — bizonnyára nagy fáradság útján — megszerették azoknak rajzait s már be is mutatták olvasóinknak. Ugyancsak e számban találjuk Ó Felségének legújabb arcképeit és szebbnél-szebb képeket. A szellemi rész is felette gazdag, a mennyiben legjelesebb írónkkal, mint Beniczkyne Bajza Lenke, Dóczy Lajos, Tolnai Lajos, Abonyi Árpád, Kada Elek, Munkácsy Kálmán, találkozunk. Az említettek kivül a „Magyar Gényusz“ behatol foglalokozik a napi minden levő aktuális eseményekkel, melyeket a leghivatottabb tollak ismertettek, s melyeket a legkiválóbb művészek mutattak rajzokban. Mindezek mellett a „Magyar Gényusz“ a legolcsóbb hetilapok egyike s a közönség, mely méltán érdeklődik az illusztrációk iránt, melyek az eseményeket képekben mutatják be, könnyű szerrel juthat e fényes kiállítású laphoz. Kik még nem ismernék olvasóink közül a „Magyar Gényusz“-t, forduljanak a kiadóhivatalhoz (Budapest, Kerepesi-ut 14), mely, mint lapunkat értesíté, készséggel küld mutatványszámokat. A „Magyar Gényusz“ előfizetési ára egész évre 10 forint, félévre 5 frt, negyedévre 2 frt 50 kr. Az ujonnan belépő előfizetők a „Kenyér“ című emléklapot ingyen kapják.

ezt nem teszem, nem fizet jól: a kepe. S ha ez gyengül, akkor én még jobban gyengülök.

Hamar is megtaláltam a megterés útját. Elmondom, mert még használhatok vele kezdő ifju kollégáimnak.

Ugy történt, hogy éppen Nagy Jánosné biróné asszonyom tyukot ültetett. Én pedig ott jártam az alkalommal.

— Jaj szent atyám! a Zsuzsi szolgáló összekeverte a friss tojást a régivel s most nem tudom, hogy melyikben van csirke!

— Tudom én! — mondám egész határozottan.

— O, hogy az Isten áldja meg, de jó, hogy idejött lelkem öcsém uram! Eppen mintha a szegény néhai kántor urat látnám — megifjodva!

Ekkor már úgy föl volt lelkesülve, hogy ha a helyzetet ki akartam volna szakmányolni, még ebédre is ott maraszt.

De én tudtam már, mi a tisztesség. Kinéztem a tojásokat (persze csak annyit tudtam ebből a mesterségből, hogy a nap felé tartottam őket, ránéztem s azt mondtam rá: magas a némelyikre pro forma: magtalan.

Eltelt három hét s csodák csodája, dicséretesség érette a tyuk mama kitartása, valamennyi tojás kikelt.

Ezzel a renommánnyal meg volt alapítva, hogy valamennyi iskolászéki tag engem nézett ki — vejének. S én most azt se tudtam, merre szakadjak. Egyik disznót a másikat érte; lakodalom, keresztelő nálam nélkül meg nem esketett. Az igaz,

hogy többé tyukot sem ültettek, a hírem nélkül.

Áldott szerencse, hogy a kis csirkéknek nincsen anyakönyvük, mert akkor azt bizonyosan nekem kellett volna vezetni, hisz úgy is én voltam valamennyinek a — bábája.

Ebből láttam meg, hogy az asszony nép való jó viszony milyen magasra emeli az ember respektusát.

Követtem is hát boldog emlékezetű elődöm nyomdokait hiven.

Az ám; de az iskolámban úgy elmaradt a sok „tojás kinézés“ miatt a tanítás, hogy a tanítványaim bizony már a saját nevüket is alig tudták. A vizsga pedig közeledett. S már a tanfelügyelő ur is elküldte a nagy pecsétes levelet, hogy a vizsga napján „kifog szállani s hogy a tanítás eredményéről személyes meggyőződést akar szerezni.“

— No most édes, eszem, gondoltam magamban, most tégy ki magadért, most talál ki, melyik gyermek fejében van csirke, akarom mondani: tudomány.

Próbáltam igaz uton — késő volt. Nem lehetett elérni velem.

Elmélkedtem az elődöm érdemeiről. Érdemei között felsorolva láttam a gondosan megőrzött szájhagyományban azt is, hogy a vizsgáján minden gyermek megfelelt minden kérdésre s hogy velem soha se történt meg, hogy valamelyik tanuló ne tudott volna valamit.

— Hej, itt kutya van a kertben! fűzém tovább gondolataimat.

Egyszer csak valami gondolat elkezdett

motoszkálni fejemben s mind jobban-jobban kezdtem megnyugodni sorsomban.

Tyü, de felséges eszme! — No de vizsga előtt nem árulom el. Jöhet már a tanfelügyelő ur, akár maga a miniszter ur is!

Nem félttem többé, rajta voltam már boldogult elődöm nyomdokain.

Végre eljött a vizsga napja. A gyermekek arcza örömtől ragyogott. Előre örültek a hosszú vakációnak. A válasz bizony nem okozott nekik fájdalmat. S ezt az örömet is az én javamra irták fel.

Nyolcz órakor harangoztak rendesen a vasárnapi istentiszteletre. A harangok elkondulása után mi is bevonultunk a templomba.

Tiszteletes uram rövid imában kért a Mindenek urától áldást a kis seregbe s a „lelkes“ tanítóra. Én pedig még egyszer valami olyan lelkiismereti furdalás formát éreztem. Elvonultak szemem előtt az általam kinézett tojások csirkéi s ezek karban csipogták fejemre a vádat. De jött a tanfelügyelő ur, oldalán Nagy János urammal, ki teljes erejéből magyarázta érdemeimet s illusztrálta határtalan népszerűségemet.

Nekem pedig szembe jutott a Pesti mosoné című szindarab refrainje s mind csak az hangzott fülemben: „Jaj! hogy fog ez végződni!“

Neki fogtam a kérdésnek. Minden kérdésre valamennyi gyermek tőle kitelhető magasságra emelte a karját s valamennyi mintegy előtérbe akart jutni a kar feltartással.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A főrendiház ülése július 20-án.)

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) A főrendiház mai ülésén, mely csak igen rövid ideig tartott, bemutatták a képviselőház átiratát és az országgyűlésnek szeptember 26-áig való einapolásáról szóló királyi leiratot. A főrendek ülése ezzel véget ért.

(A képviselőház ülése július hó 20-án.)

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén Banffy Dezső báró elnök bejelentette Csányi Sándor hatálat, s megemlékezvén buzgó tevékenységéről, indítványozta, hogy a ház jegyzőkönyvébe tejezze ki részvétet. Az indítvány egyhangulag elfogadott.

Az elnök ezután bemutatta Szapary Gyula gróf miniszterelnök leiratát, melyben tudatja, hogy O Felsőse Lukács Bélát kereskedelmi miniszterré nevezték ki. A kinevezés a hivatalos lap mai számában közöltetik.

Végül az elnök bemutatta a főrendiház által elfogadott törvényjavaslatokat, melyek O Felsőse elé terjesztetnek szentesítés végett.

Szapary Gyula gróf miniszterelnök ezután leteszi a királyi leiratot, mely szerint az ülések szeptember 26-ig elnapoltatnak.

Az elnök ezután néhány bucsuszó után az ülést bezárta.

Az új kereskedelmi miniszter esküje.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Szapary Gyula gróf és Lukács Béla kereskedelmi miniszter holnap mennek

— Nini, mindegyik felelni akar! mondák nagy csodálkozással.

En pedig egész könnyedén egyet felszólitottam s felelt nagyszerűen. Így ment ez végig. Folyt a vizsga, mint a karikacsapás. A szülők padjáról pedig csak úgy omlott a sok elismerő nyilatkozat s már már hangosan beszéltek, hogy ezt a nehézi kántor ur maga sem tudta megtenni.

Tanfelügyelő ur pedig hallgatott.

— Hej! hogy fog ez majd végződni! tüdőm magamban.

Ennek is, mint mindennek a nap alatt, elértünk a végére.

Tanfelügyelő ur nagyszerű beszédben buzdította a szülőket a irántam való szeretetre, a tanulókat további szorgalomra stb. Szóval nagyon hangsúlyozta, hogy a látott eredmény a csodálkozásig meg lepte őt.

Nagy ebéd, sok étel-ital, Göre Gábor-tóztok zárták be a nagy nap munkáját.

Ebéd vége felé a dicsőségtől már szinte elrepiülő személyemet félre hívja a tanfelügyelő ur.

Mélyen a szemem közé nézett, s jóságos tekintettel azt mondta:

Fiatal barátom, úgy tett, a mint a kérelhetetlen próza kényszerítette. Első a megélhetés s én átlátom, hogy jelen viszonyaink között a tanító a hiven teljesített kötelesség mellett szenvedéseknek van kitéve.

De a vizsgára térve, mondja meg őszintén a tikkát annak, hogy minden gyerek oly pompásan felelt.

Azt hittem, hogy most a faluban valamennyi csirke halálra szánt nyomorult

Ischlbe, hol Lukács Béla leteszi O Felsőse a király kezeibe az esküt.

A milleniumi kiállítás.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) A budapesti kereskedelmi és iparkamara mai ülésén a milleniumi kiállításnak 1895-ben való megtartása mellett nyilatkozott. A határozatot egyhangulag hozták. A kiállítás helyét a legalkalmasabbnak tartja a kamara a városligetet.

A tamási vérengzés.

Nagyvárad, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) A tegnapielőtti, aratók és csendőrök közt végbement vérengzés főbujtója Szekendy Gusztáv volt. Itt hat elfogatás történt ez ügyben. Tamásiban a rend tegnap helyreállott, miután 107 munkást fedezet alatt ide kísérték. Wagner csendőr-örsevezető még él, de állapota reménytelen. Pernyesz savargó arató meghalt, másik négy súlyosan, többen könnyen megsebesültek. Most már bizonyos, hogy a vérengző aratók a csendőröket mind leverték, csak egy védte társait végig. Szekendy azzal birtatta társait, hogy a csendőrök nem lönek eles golyóval. Ujabb variáció szerint Reichmann csendőr volt az, a ki letépet társait a nép dühetől megvédte. Reichmann csendőr hősiességgel dolgozott a nagy néptömeg ellen. Tizenhat lövest tett: szurt, vagott pihenés nélkül, míg végre a szazon főúri népet teljesen el nem űzte letépet csendőr-társai mellől.

A kolera.

Budapest, jul. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Belgrádi jelentések szerint Vranja del-szerbiai városban: huszonegy koleraeset történt elő. Ot kolera-beteg meghalt. — Bukovinai és Galicziai a legkomolyabban fenyegeti a kolera. A hadgyakorlatok emarada

léteért vádat szór a fejemre s én most megsemmisülve állok a nagy dicsőség után. Ujra beleneztem a tanfelügyelő ur jószágos szemébe, de mar akkor nem tettem többé.

Mar nem üntáno voltam, hanem az, a ki későn elcsekkelt farag ridég sorsára s többé titkomat sem feltettem, hisz jövőre azért úgy is megmarthatom.

Egyszerű az egész — vallám meg egész őszintén. Itt azt kívánják, hogy a gyermekek okvetlenül tudjanak minden kérdésre felelni. Én tehát, hogy tudhassam, kit kérdezhetek: tanítványaimat megszoktattam, hogy a ki tudja a kérdést, tartsa fel a jobb kezét, a ki pedig nem tudja, a bal kezét; így tehát minden kérdés után minden kez fel van tartva s mi természetesebb, mint az, hogy minden gyermeknek érdekében áll megmutatni tudása vagy nem tudása szerint jobb vagy bal kezét. Én pedig soha se kérdek olyantól, kinek a bal keze van feltartva.

Ezalatt előállott a tanfelügyelő ur kocsija. Kezét nyújtá nekem s az ő jószágos hangján csak ennyit mondott:

— Isten önnel! Saját érdekünk szolgálata a megélhetés határáig még bűnül fel nem róható. Bizzunk istenben és a jövőnkben s minden másképp lesz!

— Adja Isten! s ezzel a kocsit elrobogott.

Ez volt az első vizsgám.

Ezóta husz esztendő múlt el, de a tanfelügyelő ur által kért „Adjaisten!” még mindig olyan közel van, mint — Makóhoz — Jeruzsálem!

sáról szóló hírek, koraiak. Szapary gróf miniszterelnök a legszélesebb körben foganatosítandó óvintézkedéseket rendelte el a fővárosban. A kolera vídekekről érkezők öt napi vizsgálatnak vettettek alá.

Ma nagy miniszteri ankét lesz, a kolera ügyében kibocsájtandó körrendelet tárgyában.

A leköpdösött Lueger.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Az osztrák parlamentnek több ízben felpofozott díszes tagja, Lueger képviselő tegnap Gessler képviselő kíséretében megjelent a szociáldemokraták ülésén.

Éppen Bildhauer referens fejtegette a különbséget keresztény szocialisták és szociáldemokraták között. Beszéde közben kijelentette, hogy Gesslert nullának tekinti, Luegert pedig köpönyegforgatónak és hazugnak deklarálja.

Lueger a szónokra akart rohanni, de a jelen voltak lefogták a dühtől tájékozó honatyát, kiméletlenül elverték és leköpdösték. Lueger végre is belátva, hogy a tuleróvel nem bír, megszökött.

Távozás közben oda kiáltott a gyülekezethez: „Hoch Jesus Kristus!”

Belcsev gyilkosainak elítél-tetése.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) A Belcsev-pörben tegnap hirdették ki az ítéletet Szófiában, mely szerint Milirov, Popov, Georgiev és Karagulov Sándor: halálra ítéltettek. Vasilyeve, Djudjov és Bokekov kilencz évi és Stoikov 16 havi fogságra ítéltettek. Lepatkovot szintén halálra ítélték, de a büntetést azonnal öt évi börtönre változtatták. Karavelov öt évre, Kitantsev három évi és Velikov 15 hónapi börtönre ítéltettek.

Üldözött keresztények.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Tangerben a konzulok tanácskoztak a helyzet felett, minthogy a szultán csapatai fenyegetik a keresztények életét. A csapatok rabolnak, gyújtogatnak és gyilkolnak, a nélkül, hogy a kormány képes lenne garázdálkodásaikat meggátolni.

Vándorló zsidók.

Budapest, július 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Brinzából sürgönyzik, hogy Argentina Mauricia nevű tartományából 137 zsidó érkezett oda, a kiket Hirsch báró hozatott oda, mivel rabszolgaként kint voltak és verték őket.

Közgazdaság.

— Budapest-kőbányai sertéskereskedelmi csarnok. 1892. július 18. Hizott sertés árak: I. Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronkint 400 klg. sulyban) 43—44 krig. Öreg közép (páronkint 300—400 klg. sulyban) 43—43¹/₂ krig. Fialat nehéz (páronkint 320 klg. sulyban) 45¹/₂—46 krig. Fialat közép (pkint 251—320 klg. sulyban) 46—47 krig. Fialat könnyű (páronkint 250 klg. terjedő sulyban) 47—49 krig. — II. Magyar szedett: Nehéz (pkint 280 klg. sulyban)

felüli sulyban) — — — kr. Közép (páronkint 220—280 kgr. sulyban) 45—46 krig. Könnyü (páronkint 220 kilogrammig terjedő sulyb.) 47¹/₂—49 krig. — Szerbiai: Nehéz (pkint 260 kgr. felüli sulyban) 46—46¹/₂ krig. Közép (pkint 220—260 kgr. sulyban) 46—47 krig. Könnyü (pkint 220 kgr. terjedő sulyban) 47—48 krig. Sertéslétszám 1892. július hó 15-én volt készlet 151063 drb. 1892. jul. hó 16—17-én felhajtattott 3622 darab. — 1892. július hó 16—17-én elszállított 1513 drb. 1892. július hó 18-án maradt készletben 153172 drb. — A hizottsértés üzletirányzata: Az üzlet változatlan.

REGÉNY-CSARNOK.

Egy csúnya asszony története.

(Eredeti regény egy kötetben.)

— A „Torontál” számára írta: —

Törös Tivadar.

(6-ik folytatás.)

VI

Adél nem utazott el, hanem az erre kitűzött napon megjelent a kastélyban.

Dengelegi nagy meglepetéssel fogadta.

— Ön itt? — kérdé. — Mi történt?

— Semmi, — felelt szárazon a „csúnya asszony”, — és hanyagul veté magát egy kerevetre.

— De hát valami okának csak kell lenni, hogy nem utazott el.

— Alig. Nem utazhattam el. Ennyi az egész!

Dengelegi különös tekintetét vetett Adéla. Boszuság és némi hideg szigor volt ebben a tekintetben.

— Ilyesmikhez, — szolt ajkába harapva, — eddig nem voltam szokva, s természetesen találhatja, hogy ezt a választ nagyon neveltségesnek tartom. Nem utazhatott el? De hát miért? Csak szabad tudnom?

Adél hallgatott s apró lábacskaival lökdöste az előtte álló asztal csiradait.

— Ön nem felel?

— Nagyon nehezen menne, most ez egyszer...

— Tehát titka van előttem?

— Igen.

— Tudja jól, hogy a mi viszonyunk természetesen ilyesmit nem tűr meg!

— Tudom.

— Nos, és mégis hallgatni fog?

Adél végig dőlt a kereveten, és finom árnyalású szemöldökeit összehúzva, azon látszott gondolkodni, hogy beszéljen-e nyíltan, vagy magára hagyja Dengelegit? Arcza hideg, és büszke szépségében parancsoló volt. Dengelegi alig merte ismét sürgetni Adélt. Ez pedig sejtetni engedte, hogy a köztük lévő viszonyról fogva nem ő játssza az alantasabb szerepet.

Végre is Dengelegi, — mint a ki fél attól, hogy a hallgatás legalább is rövid időre oly hidegséget támaszt köztük, mely kizárja azt, hogy később bizalmasabb hangon beszéljenek, — fölkeltek székéről és Adélhoz érve feléje hajolt és gyöngéden megcsókolta homlokát. Adél összeresztette a csókra és lehunyta szemét.

— Kedvesem, — kezdé Dengelegi, — haragszik reám?

— Nem, — volt az alig hallható válasz.

— Vagy talán más valakire?

— Senkire.

— Baja volt valakivel? Szóljon. Tudja jól, hogy megtudom bosszulni!

— Azon nem fog a boszu.

— Hogy értem ezt? — kérdé élénken

Dengelegi és fél könyökével a kerevet pár-

kányára dőlt, mintha onnan föl sem akarna emelkedni amig valami fontosat meg nem tud. Adél azonban hallgatásra szánta magát s eltolta a Dengelegi kezét, melylyel az illatos haját kezdte simogatni. Dengelegi erre hátra lépett, majd szembe állott Adéllal s gyűlöletes pillantást vetve a szépség arczára, indulatosan kérdé:

— Végezni akar velem?!

— Talán...

— Mivel bántottam meg?

— Én istenem! — vágott vissza Adél,

— hogyan bántott volna meg!

— Minek tulajdonítsam hát e különös viselkedést?

— A véletlennek, a mi kösbe jött.

— Hát olyan semmi vagyok én ön előtt, kiáltá dühvel Dengelegi, hogy a véletlenért is képes engem föláldozni?!

— Legyen nyugodt barátom, és ne heveskedjék. — Üljön le, és hallgasson meg.

— Dengelegi izgatott kíváncsisággal ült vissza helyére, és Adél azzal a csábos hanggal beszélni kezdett:

— Azt ön tudja jól, hogy mi eddig zavartalan éltünk ennyi idegen között...

— Valami baj tehát, — szolt idegesen kösbe Dengelegi.

— Ne szakítson félbe; nincs önnek semmi aggodalomra oka, csak — nekem. Mikor ön, pár évvel ezelőtt magához vett, nagyon szegény voltam. Ön jó volt hozzám és nem volt okom panasza. Minél inkább hosszászoktam azonban a jóléthez, fényhez, annál inkább előtérbe lépett bennem a nő és követelte a maga jogát: nagyon üresnek éreztem a szívemet.... De eléggé ismer,

— mosolygott gunyosan Adél, — sem hogy ne sejténé, hogy sokáig gyerekes vágyak, ábrándnak ne tekintetem volna ezt az új alkalmatlan érzést. Nem is vett erőt ez rajtam sokáig. Amig ide nem jöttünk. Itt találkoztam egy férfival, aki egészen más hangon szolt hozzám, s egészen más modora volt, mint a többinek. Nem a gazdag leánynak, özvegynek, hanem a nőnek akart tetszeni s eszembe hozta, hogy amint minden nőnek meg van a maga értéke, ugyan van joga is, hogy ennek megfelelő módon legyen ura a szívének. Ura, — érti ön? Ura; ami eddig előttem ismeretlen volt! Most azonban tudatára ébredtem és....

— És?! — kiáltott kösbe különösen aggodalmas hangon Dengelegi.

— Szerelmes vagyok uram... Dengelegi az első pillanatban megkövülni látszott, de hirtelen erőt vett magán és nyugodtan fölállott. Elpalástolt idegességének izgatottságával hangjában, de hozzá mégis végtelen gunyval csak ennyit kérdett;

— Ön szerelmes?

— An, kigyógyíthatatlanul! — felelte szenvedélyvel Adél, és olyan határozott hangon, a miből kiértett, hogy nagyon érzékeny lenne minden további gunyért és meg is tudna torolni bármilyen kihívó szót.

Dengelegi föl- s alá sétált a szalonban, Adél pedig, — mint a kinek már semmi oka sincs a maradásra, — fölállott a kerevetről, párszor igazított toalettjét, és indulni készült.

— Csak még egy szót! — állítá meg őt Dengelegi. — Nem mondja meg nekem, hogy ki az a férfi?

— Hogy tönkre tegye?!

— Ezzem ágában sincs!

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskerek vasútvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v. v.	v. v. v.	sz. v. v.
	I. II. III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda	3.05	4.05	7.20
Karlova	4.09	4.48	8.04
Beodra	4.28	4.57	8.19
Török-Becse — Araas	5.36	5.36	9.02
Kumán	6.06	5.56	9.22
Melencze	6.40	6.15	9.42
Ellemér	7.09	6.34	10.21
Nagy-Becskek érk.	7.33	6.51	10.13

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.	3501	3511	3518
	sz. v. v.	v. v. v.	v. v. v.
	I. II. III. osztály		
Nagy-Becskek ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér	6.08	12.21	7.44
Melencze	6.30	12.51	8.16
Kumán	6.46	1.11	8.37
Török-Becse — Araas	7.11	1.49	9.19
Beodra	7.45	2.26	10.04
Karlova	7.56	2.42	10.23
Nagy-Kikinda érk.	8.36	3.30	11.13
Temesvár	—	5.20	4.24
Budapest	1.20	—	8.15

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain

Versecz—Nagy-Becskek.	364*	3602	3612
	v. v.	sz. v. v.	v. v.
	I. II. III. o.		
Versecz ind.	—	—	12.00
Versecz-Rét	5.30	2.20	2.20
*Temes-Paulis	5.57	2.35	2.35
Bethlen-Tanya	6.03	2.32	2.32
*Szivattyutelep	6.11	2.42	2.42
*Loudon-Tanya	6.22	2.53	2.53
Nagy-Margita	6.29	3.04	3.04
Zichyfalva	6.37	3.13	3.13
Györgyháza	6.49	3.25	3.25
Szécsénfalva	7.01	3.40	3.40
Ó-Lécz	7.16	3.57	3.57
Kanak	7.24	4.07	4.07
Bóka	7.33	4.19	4.19
Szécsány érk.	7.49	4.33	4.33
Párdány 1. alul	8.00	4.52	4.52
Szécsány ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa	4.27	8.24	5.24
*Lajosmajor	4.41	8.37	5.37
Pusztá-Kenderes	4.50	8.48	5.46
Lázárföld	5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart	5.32	9.15	6.31
Nagy-Becskek érk.	—	—	6.35

Nagy-Becskek—Versecz.	3601	3611
	sz. v. v.	v. v.
	1., 2., 3. o.	
Nagy-Becskek ind.	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart	8.22	5.26
Lázárföld	8.50	5.58
Pusztá-Kenderes	8.56	6.06
*Lajosmajor	9.2	6.14
Szárcsa	9.16	6.30
Szécsány érk.	9.29	6.45
Szécsány ind.	9.44	7.00
Bóka	9.57	7.15
Kanak	10.14	7.35
Ó-Lécz	10.23	7.46
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	10.32	7.58
Györgyháza	10.42	8.10
Zichyfalva	10.54	8.27
Nagy-Margita	11.09	8.43
*Loudon-Tanya	11.18	8.52
*Szivattyutelep	11.26	9.01
Bethlen-Tanya	11.39	9.15
*Temes-Paulis	11.47	9.25
Versecz-Rét	11.55	9.33
Versecz érk.	11.59	9.37
Temesvár	3.16	—

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v. v.	v. v. v.
	II. III. o.	
Szécsány ind.	9.34	7.05
Módos	9.56	7.32
*Fény	10.07	7.44
Párdány érk.	10.18	7.56

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v. v.	v. v. v.
	II. III. o.	
Párdány ind.	7.00	3.50
*Fény	7.13	4.08
Módos	7.27	4.18
Szécsány érk.	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a percek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.

4769. kig. sz. 1892.

(330—3.2)

Pályázati hirdetmény.

Valkány községében rendszeresített szülésznői állomás betöltendő lévén, arra ezennel pályázatot hirdetek.

A szülésznő javadalmazása évi 80 forint fizetés és minden szülési eset után 1 forintban van megállapítva és a pályázóktól okvetlenül megkívántatik, hogy a román nyelvet tudják.

A pályázati kérvények folyó évi **augusztus hó 31-ig** alólírott főszolgabíróhoz nyújtandók be.

Kelt Nagyszentmiklóson, 1892. évi július hó 11-én.

Jankó, főszolgabíró.

tén 5 bizalmi férfi létszen megválasztandó, ugyanazért ezen bizalmi férfiaknak megválasztása céljából a gyűlés 1892. évi **augusztus hó 7-ik** napján Nagykikinda városrészének nagytermébe kitűzetik és arra a munkaadók (kereskedők, iparosok, gyárosok) ugyanazon nap délelőtt 9 órára, a belépésre kötelezett alkalmazottak pedig szinte ugyanazon nap d. e. 10 órára ezennel meghivatnak.

Nagykikinda, 1892. évi július hó 14-én.

Grób, főszolgabíró.

640. kig. sz. 1892.

(331—3.2)

Árverési hirdetmény.

Alulírott község előljárósága részéről közhírré tétetik, hogy a helybeli község mint erkölcsi testület tulajdonát képező 120 hold szántóföld 2—2 holdas területekre felosztva f. évi október hó 1-től számítandó 3 illetve 6 évre folyó évi **július hó 25-én** d. e. 9 órakor a helyszínen tartandó nyilvános árverési uton bérbeadni fog.

Az egész területre esetleg beadandó írásbeli szabályszerű óvadékkal felszerelt ajánlatok a részletes árverés befejezte után fognak tárgyalatni.

Az árverési feltételek a község jegyzői irodában a hivatalos órák alatt betekintheők.

Tor.-Erzsébetlak, 1892. évi július hó 14-én.

Baranyi Kálmán,
jegyző.

Rác Imre,
bíró.

4884. kig. sz. 1892.

(333—1.1)

Hirdetmény.

Az ipar és gyári alkalmazottaknak betegség esetében való segélyezéséről szóló 1891. évi XIV. tcz. 30. §-a értelmében a kerületi betegsegélyező pénztárak száma, területe és székhelye a nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi ministeriumnak folyó évi január hó 29-én 2342. sz. alatt kelt rendeletével megállapítván Nagykikinda r. t. városában székhellyel bíró kerületi betegsegélyező pénztárhoz Nagykikinda városa, továbbá a nagykikindai, a nagyszentmiklósi, a perjámosi, a törökkanizsai és zombolyai szolgabírói járáshoz tartozó összes községek osztattak be és ezen kerületi betegsegélyező pénztár megalakításával Nagykikinda r. t. város tanácsa ennek átalakulásáig azonban ideiglenesen a nagykikindai szolgabíróság bízott meg.

Miután a nagyméltóságú m. kir. kereskedelmi ministerium által folyó évi márczius hó 12-én 13228. sz. alatt kiadott rendelet 7. és 8. §§-ai határozmányaihoz képest a kerületi betegsegélyező pénztár alapszabályainak megállapítására és az átlagos közönséges napi bér megállapítása végett a pénztár kerületéhez tartozó munkaadók (kereskedők, iparosok, gyárosok) és a belépésre kötelezett alkalmazottak ezen szolgabíróság mint illetékes iparhatóság által külön-külön ülésekre hivatandók meg, mely gyűléseken a munkaadók csoportjából 5, a biztosításra kötelezett alkalmazottak csoportjából pedig szin-

Kitünő dalmát veresborok!

1 hectoliter 22, 26 és 30 forint

 dalmát schiller bor

1 hectoliter 25 frt

nagybecskereki raktárból, a borok tisztaságáért jótállás mellett. (229—9)

Állandó családi használatra különösen ajánlható fent jelzett 22 forintos veresbor, jutányossága dacára kellemes és tüzes asztali bor.

Kovács Sándor gyógyszerháza **N.-Becs**kereken.
Viszont eladóknak Fiuméből jegyzett külön árak.

H i r d e t é s e k

felvétetnek

e lap kiadóhivatalában

Uri-utcza 276-4. szám alatt.